

Tin Tức Chung quanh Ta Có Dấu_13

LỊCH SỬ tạo nên một Tấm Hình ... gồm có 11 Vị Tướng Tha Hương.
Tuan Anh Nguyen

Trong một lần .. Gặp gỡ của những năm đầu Lưu vong tại Hoa Kỳ ... dưới đây là ... Mười một (11) Cựu Tướng Lãnh của Quân Đội VNCH ... Chụp ảnh chung một lưu niệm ..!

*Giai Nhân tự cổ như Danh Tướng
Bất hứa nhân gian kiến bạc đầu ..*

Thật như vậy... Chẳng ai giám đoán quyết ..hứa hẹn một điều gì to lớn tốt đẹp mà chính mình cũng chẳng biết ..sẽ ra sao ngày sau .

Một hoàn cảnh xảy đến thật trớ trêu nghiệt ngã thay cho miền nam Việt nam ngày 30.4.1975 Quốc Hận và người Việt đã phải bỏ nước lưu vong tha phương trong số đó có những Vị Tướng trên.

Riêng về phẩm cách của mỗi Vị ... thì xin miễn bàn ...vì bản chất là con người thì cũng không thể tránh khỏi những khiếm khuyết này nọ đã phạm trong cuộc sống ...

Trong cảnh thất thời của người bị ngã ngựa, cũng đã trải qua sát những nguy hiểm qua nhiều trường hợp khác nhau trong cơn đại họa.

Chúng ta đã bị quá nhiều mất mát và những vết thương lòng vẫn luôn còn âm ỉ đau đớn mỗi khi nghĩ và nói đến.

Trong ảnh này cũng là một trong bao nhiêu những hình ảnh Hiếm có tiềm chứa cả những nỗi buồn không nói nên lời... tùy theo cảm xúc nhận của mỗi người. Tuy nhiên kể như một kiếp người (một thời đại) đã đi qua với vui buồn vinh nhục đôi khi cả hận thù và cả yêu thương cũng có.

Chúng ta cùng lắng đọng một giây phút hoài cảm ... nhớ đến các Ông bên trời miền viễn ngàn thu.

*Dưới Đây là Danh Tính của 11 Vị Cựu Tướng VNCH
Nhìn từ bên trái sang bên phải:*

1. Trung Tướng .. Nguyễn Văn Toàn
Sinh năm 1932 ---- Mất năm 2005

2. Đệ Đốc .. Lâm Ngươn Tánh
Sinh năm 1928 ---- Mất năm 2018

3. Trung Tướng .. Lữ Lan
Sinh năm 1927 ---- Mất 28.5.2021

4. Trung Tướng .. Lê Nguyên Khang
Sinh năm 1931 ---- Mất năm 1996

5. Thiếu Tướng .. Nguyễn Cao Kỳ
Sinh năm 1930 ---- Mất năm 2011

6. Đại Tướng .. Cao Văn Viên
Sinh năm 1921 ---- Mất năm 2008

7. Trung Tướng .. Ngô Quang Trưởng
Sinh năm 1929 ---- Mất năm 2007

8. Trung Tướng .. Nguyễn Văn Minh
Sinh năm 1929 ---- Mất năm 2006

9. Thiếu Tướng .. Nguyễn Ngọc Loan
Sinh năm 1930 ---- Mất năm 1998

10. Thiếu Tướng .. Bùi Thế Lân
Sinh năm 1932 ---- Mất năm 2014

11. Phó Đệ Đốc .. Hồ Văn Kỳ Thoại
Sinh năm 1933 ----

Cho đến 12 Mar 2021 .. Trong số Mười một Cựu Tướng VNCH trong ảnh.. Còn lại Hai Vị, vẫn còn sống tại thế là.

Cựu Trung Tướng. Lữ Lan .. và mới Từ Trần ngày ..28.5.2021

Hiện nay 14-7-2021 chỉ còn lại Cựu Phó Đệ Đốc Hồ Văn Kỳ Thoại là người đứng cuối trong hình là tại thế.

Đã đến lúc chia cắt nước Mỹ?

Roger L. Simon _ Minh Khanh (Tomorrow's News)

Tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ viết về ly khai hoặc bất cứ điều gì gần với chủ đề này. Chưa bao giờ. “Mỹ quốc, đất nước tươi đẹp” là bài quốc ca yêu thích của tôi, khiến tôi rom róm nước mắt với câu hát “đại dương tới đại dương chới lòa.” Từ bỏ những thứ trắng lẹ vốn có đó sẽ rất đau lòng ở rất nhiều góc độ.

Nhưng ở thời điểm hiện tại và với vị nam nhân đang nắm giữ chức tổng thống, chưa kể những người xung quanh ông ta là người như thế nào, cộng với các vấn đề chia rẽ chúng ta từ quốc phòng đến giáo dục, đến nhập cư, đến chạy đua vì an toàn công cộng trong đại dịch, tới các [định nghĩa] giá trị nói chung khó mà sửa chữa được, tôi cảm thấy buộc phải thảo luận về sự ly khai hoặc chia rẽ như thế chúng là một khả năng thực sự đáng được xem xét.

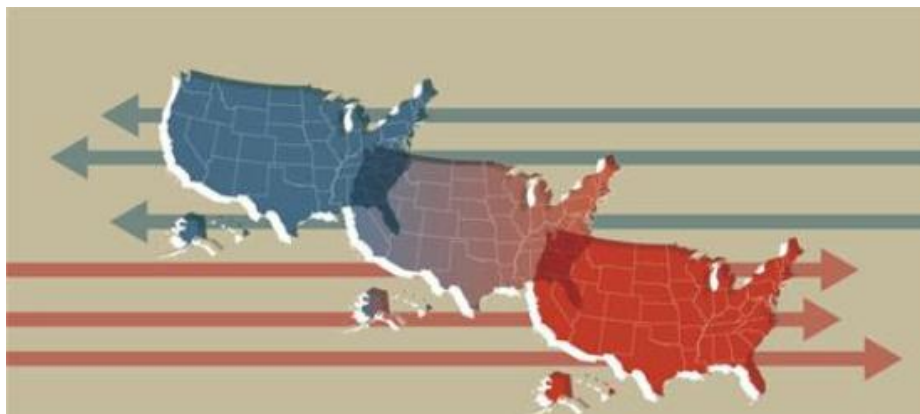
Có lẽ chúng ta đã đạt đến một thời điểm mà hành động yêu nước nhất đối với đất nước của chúng ta, đối với cả hai bên [cấp tiến và truyền thống], là phải chia tay, ngay cả khi điều đó sẽ rất khó khăn.

Trở trêu thay, điều này khiến mọi người nhớ đến bài hát nổi tiếng kinh điển ở Hoa Kỳ của Neil Sedaka “*Breaking Up Is Hard to Do*” (Thật Khó Để Chia Tay) được tái ghi âm qua nhiều thế hệ vì một lý do, bởi vì một sự chia ly như vậy, phần lớn, hoàn toàn mang tính cá nhân với gia đình, bạn bè, và các đồng nghiệp dọc ngang trên khắp đất nước.

Thật vậy, sẽ rất khó để chia tay. Có thể là chúng ta sẽ cần một cuộc “thử thách ly thân” để có cơ hội hòa giải trước khi “ly hôn” chính thức.

Dù thế nào đi nữa, tôi biết mình không đơn độc khi nghĩ về những điều đã từng là chuyện không tưởng. Thật vậy, từ những gì tôi đã nghe, ngay cả trong các phòng họp của Quốc hội, đã có những người rất lo lắng về việc phe đỏ [người theo Đảng Cộng Hòa] và phe xanh [người theo Đảng Dân Chủ] không thể đối thoại hoặc lập luận cùng nhau, họ nhìn thấy một hố sâu ngăn cách giữa hai bên quá rộng và sẽ không bao giờ có thể kết nối được, rằng một số chính trị gia của chúng ta cũng bắt đầu xi xào về việc ly khai hoặc tương tự.

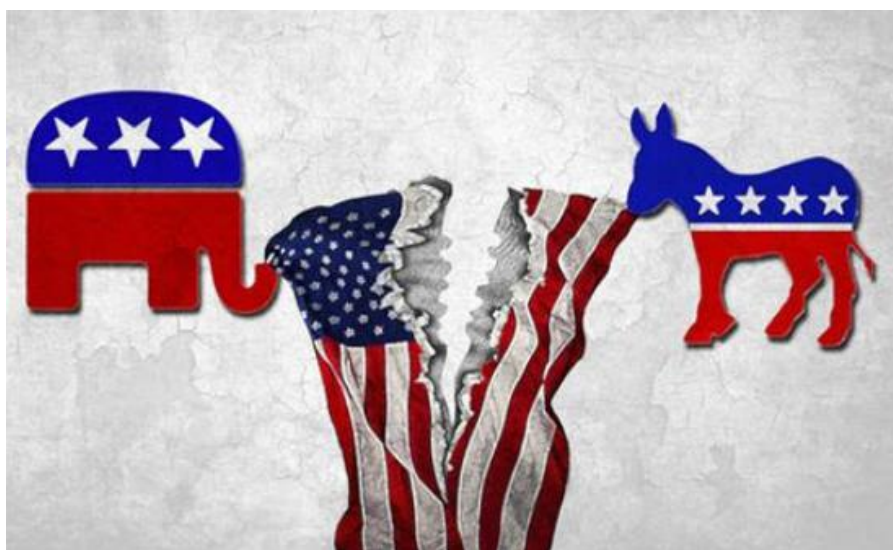
Vì vậy, ở đây tôi đang viết một bài báo rất giả định, rất sớm, về cách chúng ta có thể đạt được sự tách biệt này, một phần hoặc toàn bộ, tùy theo trường hợp xảy ra, hoặc ít nhất hãy suy nghĩ về nó.

Xin hãy hiểu những gì tôi nghĩ tới không phải là một cuộc nội chiến, bất cứ điều gì nhưng không phải điều này. Phần nào đó trong ý định của tôi là để giảm thiểu bạo

lực đang leo thang trên toàn quốc, giảm bớt sự thù hận, và chắc chắn là tránh được thương vong.

Đó là một sự chia ly trong hòa bình, dần dần, và có thương lượng mà tôi muốn khám phá dựa trên hai xã hội thừa nhận họ có những mục tiêu và cách tiếp cận khác nhau và quyết định đi theo những con đường riêng.

Nói cách khác, nếu phần lớn cư dân của các tiểu bang màu xanh nghiêm túc muốn được là những người “thực tình,” để dạy con em họ lý thuyết về thuyết sắc tộc trọng yếu, cho phép chúng chọn giới tính của mình khi lên 8 tuổi, và nhiều thứ khác, thì dù tôi ghê tởm những điều này, cũng nên cho họ có khả năng đó, cũng giống như đa số công dân ở các tiểu bang đỏ mong muốn bảo tồn nền cộng hòa lập hiến của chúng ta cho các thế hệ tương lai thì cũng có thể làm được điều đó.

Sự phân chia này không phải là điều đáng ngạc nhiên vào thời điểm hiện nay, khi xét đến những gì ngài Jefferson đã nói về một cuộc cách mạng là cần thiết sau mỗi vài thập niên. Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ đã phát triển thành một thứ lớn đến mức gần như không thể lãnh đạo được nữa, một quốc gia nặng nề với khoảng 330 triệu người, một con số lớn hơn nhiều so với những gì các bậc Quốc phụ có thể hình dung vào cuối thế kỷ 18.

Tuy nhiên, nếu quyền của các tiểu bang được tôn trọng ở mức độ mà các bậc Quốc phụ đã dự định, thì chắc chắn là chúng ta sẽ không có cuộc thảo luận này.

Nhưng không phải như vậy và chúng ta đang [bàn về chuyện ly khai].

Được rồi, hãy bắt đầu với câu chuyện ngắn ngữ con voi trong phòng. Các đối thủ chính của chúng ta, Trung cộng và Nga, không sớm bị tan rã. Mà ngược lại – họ đang tìm cách mở rộng bờ cõi địa lý và phát triển quân đội của mình, đặc biệt là Trung cộng dưới sự chỉ đạo của đảng Cộng sản.

Thoạt nhìn, điều này lập luận cho tầm quan trọng của việc chúng ta cần hiệp nhất gắn bó với nhau, nhưng việc rời khỏi Afghanistan thậm chí gần đây lại chứng minh cho điều ngược lại. Làm việc hoàn toàn dưới sự kiểm soát của phe “xanh” — cơ quan hành pháp, Bộ Ngoại giao, và một quân đội được “thức tỉnh” kiểu kỳ lạ — đây là một thảm họa có tâm lịch sử khiến Taliban (và từ đó là Trung cộng) nắm quyền kiểm soát với gần như toàn bộ các trùm khủng bố ở các vị trí có quyền lực đã làm nên sự kiện ngày 11/09, chỉ khác là lần này hình như Taliban có sức mạnh lớn hơn, bao gồm cả lực lượng không quân của chính họ và al-Qaeda, ISIS-K, và các nhóm tương tự không bị kiểm soát.

Thật khó để hình dung hai hệ chỉ huy quân sự riêng biệt, phe đỏ và phe xanh, còn có thể đem đến kết cục tồi tệ hơn ra sao. Nhiều khả năng là họ sẽ làm tốt hơn rất nhiều khi chính quyền của các tiểu bang màu đỏ lãnh đạo, họ có thể giải quyết và cải thiện hành vi kỳ quặc không thể giải thích được của phe màu xanh trong trường hợp này.

Đó là câu ngạn ngữ cũ nói rằng hai cái đầu tốt hơn một cái đầu (trong trường hợp này là tốt hơn rất nhiều).

Cũng thấy rằng một số quốc gia NATO dường như quản lý tình hình tốt hơn chính phủ của Tổng thống Biden. Tại sao không biến hai nước Mỹ mới của hai phe màu đỏ và xanh trở thành hai thành viên riêng biệt của NATO?

Nhưng trước khi đi xa hơn, rõ ràng tôi đã bỏ qua câu hỏi hóc búa căn bản nhất — quý vị sẽ làm thế nào, thậm chí làm sao có thể, chia rẽ Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ khi, như mọi người đều biết, có quá nhiều khu vực xanh ở các tiểu bang màu đỏ và ngược lại?

Tôi sẽ không đề nghị bất kỳ bản đồ nào trong phần này. Nhưng thành thật mà nói, bất kể quý vị làm như thế nào, nhiều người sẽ không hài lòng và nhiều người sẽ rời đi. Một số lượng lớn các cơ sở và doanh nghiệp cũng sẽ di dời. Tổng thể cho tất cả thì thật quá khó khăn để diễn tả bằng ngôn từ.

Nhưng có phải thế là hết? Chúng ta đã thấy tất cả mọi thứ được xây dựng lại, và khá nhanh chóng, sau những thảm họa quốc gia như bão và động đất. Việc tái cơ cấu một cách quy củ có tổ chức, nếu có ý chí để thực hiện (với cái “nếu” rất lớn), sẽ không khó hơn nhiều lắm và thậm chí có thể cải thiện cơ sở hạ tầng.

Có quy củ tổ chức hay không, sự thay đổi cấu trúc này đã diễn ra trong một thời gian dài với sự di cư từ các tiểu bang màu xanh sang các tiểu bang màu đỏ vì lý do thuế và lối sống.

Sự di cư này có thể đang trên đà gia tăng đáng kể, tùy thuộc vào kết quả của cuộc bầu cử bãi nhiệm ở California. Nếu Đảng Dân Chủ thắng, bằng bất cứ cách nào, bằng việc ngăn chặn sự bãi nhiệm và từ chối sự ứng cử của ông Larry Elder, từ đó giữ ông Gavin Newsom tại vị, đã vậy chúng ta còn có thể thấy dòng người ra đi lớn nhất từ California. (Nếu ông Elder thành công, câu chuyện có thể ngược lại.)

Cho dù điều gì xảy ra ở California đi chăng nữa, khi mọi chuyện qua đi, sẽ vẫn còn đó một cộng đồng người Mỹ mâu thuẫn với nhau về những khía cạnh căn bản, quan trọng hơn nhiều so với những tranh chấp chính trị thông thường như việc thay đổi thuế suất lên và xuống 5%.

Chúng ta đang sống trong một cuộc chiến tranh về các giá trị ở các cấp độ sâu sắc nhất. Chia ly có thể rất khó thực hiện, và đau đớn như người ta thường nói, chắc chắn là vậy, nhưng đã đến lúc phải xem xét điều này.

Tuy nhiên, có thể, rất có thể, trong cuộc thử nghiệm đó, chúng ta có thể tìm thấy một con đường quay trở lại. Phức tạp như chúng vốn có, và cũng nên nhớ những dòng cuối cùng trong bài hát của Sedaka:

“Tôi xin em đừng nói lời tiễn biệt.
Cuộc tình ta xứng đáng một lần thêm
Này em ơi, hãy bắt đầu cuộc tình mới
Vì chia tay là điều đáng chẳng dừng.”

Ông Roger L. Simon là một tiểu thuyết gia từng đoạt giải thưởng, nhà biên kịch được đề cử giải Oscar, người đồng sáng lập PJMedia. Những cuốn sách gần đây nhất của ông là tiểu thuyết viễn tưởng “The GOAT” (Con DÊ) và tiểu thuyết hiện thực “I Know Best: How Moral Narcissism Is Destroying Our Republic, If It Hasn't Already” (Tôi Biết Rõ Nhất: Sự Ích Kỷ về Đạo Đức Đang Phá Hủy Nền Cộng Hòa của Chúng Ta Như Thế Nào, Nếu Điều Đó Chưa Xảy Ra). Quý vị có thể tìm thấy ông ấy trên GETTR và Parler @rogerlsimon.

**TÀU CỘNG SẼ CHẾT THEO CÁI ĐÀM LÂY NƯỚC MỸ KHI ĐẠI ÁN
OBAMAGATE ĐANG TỚI LÚC HẠ MÀN**

Tran Hung

Mặc dù truyền thông chính thống không sôi nổi trong việc đưa tin công tố viên đặc biệt John Durham đã đưa tiếp bản cáo trạng là một phần trong đại án OBAMAGATE dài 27 trang so với sự sốt sắng của truyền thông chính thống khi đưa tin về thợ săn phù thủy Robert Muller trong trò vu khống Nga can thiệp vào bầu cử trước đây nhưng với bản cáo trạng lần này thì bọn tên trùm trong đầm lầy Nước Mỹ sẽ bị lôi ra pháp định và sau đó sẽ tới lượt các chóp bu của Mỹ cộng là Obama - Joe Biden - Hillary Clinton sẽ được lôi ra Đại bồi thẩm đoàn với tội danh TREASON - PHẢN QUỐC.

Ở bài viết trước, tui chỉ mới nói tới việc RINOS PHẢN QUỐC ĐÁNH PHÁ POTUS TRUMP để cứu lấy Tàu cộng và bài viết này tui tiếp tục chủ đề TÀU CỘNG & MỸ CỘNG ĐANG RUN RẦY TRƯỚC ĐẠI ÁN OBAMAGATE như sau:

I. TẠI SAO MỸ CỘNG VÀ RINOS PHẢN QUỐC HÙA NHAU ĐÁNH PHÁ POTUS TRUMP?

Mỹ cộng đánh phá Tổng thống TRUMP:

Trước tiên, xin nhắc lại khái niệm "cánh tả - cánh hữu, truyền thông chính thống, bảo thủ và cấp tiến" trong hoạt động chính trị ở Hoa Kỳ.

a. Cánh tả:

Cánh tả để chỉ cho những người có xu hướng chính trị dựa trên "chủ nghĩa bình quân xã hội" hay nói theo ngôn ngữ bình dân thì cánh tả là đại diện cho chủ nghĩa cào bằng.

Mục tiêu của những người theo trào lưu cánh tả là để hướng tới sự bình đẳng cho tất cả mọi người bất chấp sự khác biệt về năng lực, đặc điểm cá nhân, mức độ lao động. Để thực hiện được cái "lý tưởng" gần như "không tưởng" này, cánh tả thường sử dụng công cụ chính và rất hữu dụng đó là "sự can thiệp của Nhà nước vào nền nền kinh tế, vào đời sống xã hội, vào an ninh quốc gia,...".

Nói một cách dễ hiểu nhất thì chính trị gia cánh tả Hoa Kỳ với chủ nghĩa xã hội của Mác - Lê - Mao có chung quan điểm là "làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu". Chính từ cái quan điểm hết sức tào lao này mà một bộ phận người Mỹ rất khoái cánh tả và không ít người Mỹ gốc Việt ủng hộ cho cánh tả bởi thói hư "biếng làm nhưng thích thụ hưởng", sống bám vào trợ cấp của chính phủ.

Nhưng có một thực tế rõ ràng mà cố Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu đã nói đó là "đừng nghe những gì cộng sản nói, hãy nhìn những gì cộng sản làm" đã phản ánh đúng bản chất của cánh tả. Bởi vì lý tưởng của cánh tả là mang lại bình đẳng cho xã hội, người dân làm chủ đất nước, chánh quyền là đầy tớ trung thành nhưng thực tế ở Nước Mỹ đã cho thấy những chánh sách can thiệp vào kinh tế - xã hội - an ninh quốc gia - tự do ngôn luận,... của cánh tả lại hoàn toàn trái ngược với những gì thuộc về lý tưởng của cánh tả.

Minh chứng cho những điều đó là thời Obama mãn tổng thống, hàng loạt chánh sách của chính phủ liên bang, của Quốc Hội Hoa Kỳ do đảng Dân chủ kiểm soát như Đạo luật Obamacare, chánh sách nhập cư dễ giải, Đạo luật về nạo phá thai, hành vi chính phủ liên bang can thiệp sâu vào kinh tế, hàng loạt sắc thuế đánh vào người có

thu nhập cao,... đã làm cho Nước Mỹ với nền tảng Cộng Hòa trở thành một Nước Mỹ có màu sắc xã hội chủ nghĩa.

Chỉ ở cái mảng đáng thuế lên người giàu và cái Đạo luật Obamacare đã bộc lộ rõ nét Nước Mỹ thời Obama là một nước cộng sản trá hình. Bởi vì nhà nước thời Obama với những chính sách can thiệp kinh tế đã gây hậu quả ngược, làm gia tăng sự bất công về lợi tức lẫn bất công cơ hội cạnh tranh bình đẳng.

Giới siêu giàu cố sùỵ cho xu hướng chính trị cánh tả do đảng Dân chủ đại diện và trao quyền lực vào tay của Obama bởi vì xu hướng chính trị cánh tả là môi trường thích hợp nhất để cho giới tài phiệt bất lương trở thành những kẻ siêu giàu. Giới tài phiệt bất lương chi tiền thông qua truyền thông chính thống và y tế, giáo dục để những tổ chức này vận động, ủng hộ cho cánh tả đổi lại cánh tả can thiệp vào kinh tế - xã hội,... đem lại lợi ích cho giới tài phiệt bất lương.

Ở Hoa Kỳ, khi nói tới cánh tả là nói tới các đảng phái và tổ chức chính trị sau: Đảng Dân chủ, Đảng xanh, chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa cộng sản, Tự do hiện đại,... Các tổ chức mang xu hướng cánh tả là: Black Lives Matter - BLM, Antifa, Open Society Foundations - Quỹ xã hội mở của tài phiệt George Soros,... và các hãng truyền thông chính thống như The New York Times, MSNBC, Washington Post ... là các hãng truyền thông cánh tả.

b. Cánh hữu:

Cánh hữu để chỉ những người có xu hướng chính trị dựa trên cơ sở của luật tự nhiên, truyền thống, tự do cá nhân và tự do kinh tế với mục tiêu hướng tới sự giàu có cho toàn xã hội mặc dù điều này có thể gây ra bất bình đẳng nhất định về mặt hiện tượng theo quan điểm của các nhà phê phán, chỉ trích "tính bất cập của chủ nghĩa tư bản" mà họ nói bằng thuật ngữ "bóc lột" giữa giới chủ và người lao động nhưng thực tế thì ngược lại về mặt bản chất.

Ở đây tui đơn cử một thí dụ minh chứng cho điều ngược lại trong cái gọi là "tư bản bóc lột" ngay tại trang trại của người thân với tui. Người thân tui đã đầu tư tiền của, trí tuệ vào trang trại có quy mô 10 lao động chân tay, mỗi tháng anh ta trả lương cho họ là 02 ngàn đồng, đây là mức lương cố định và được trả lương theo tuần, tức người lao động cứ đến kỳ là lãnh lương mặc cho mưa gió bão bùng, mặc cho giá cả nông sản có tăng hay giảm, lãi suất nhà băng có giảm hay tăng.

Rõ ràng, nếu xét theo quan điểm "bóc lột" thì anh chủ trang trại kia mới chính là người "bị bóc lột" vì anh ta phải chịu đủ thứ rủi ro trong công việc còn người lao động chẳng phải lo nghĩ gì ngoài việc làm đúng giờ, làm xong việc rồi về ngày o o mặc cho ngày mai trang trại có bị bão đập, lửa cháy. Mặt khác, hợp đồng lao động là hoàn toàn tự nguyện không ép buộc, anh thấy hợp lý thì anh ký anh làm, không hợp lý thì anh đi chỗ khác.

Nhưng tại sao phía cánh tả ra rả cáo buộc phía cánh phải là căn nguyên của sự bất bình đẳng trong xã hội? Dễ hiểu thôi vì cánh tả rất dẻo mỏ, mị dân nhờ vào hệ thống tuyên truyền hùng hậu được họ trả tiền hậu hĩnh. Nó cũng như bên Việt Nam thời cộng sản vậy, bất công hà râm, bóc lột hăng hà nhưng họ vẫn ra rả là người dân làm chủ, cán bộ là đầy tớ trung thành, Việt Nam dân chủ nhất Trái Đất,...

c. Những khác biệt căn bản giữa cánh tả mà đại diện là đảng Dân chủ với cánh hữu được đại diện bởi những người bảo thủ của Đảng Cộng hòa:

- Lĩnh vực kinh tế:

+ Cánh tả muốn tăng cường sự kiểm soát và can thiệp của Nhà nước đối với nền kinh tế. Ngược lại Cánh hữu muốn giảm thiểu sự kiểm soát và can thiệp của Nhà nước đối với nền kinh tế.

Tại sao? Tại vì khi Nhà nước can thiệp vào nền kinh tế nó sẽ đẻ ra cái gọi là nhóm lợi ích, nhóm thân hữu, cánh hầy, sân sau,... là những con gà đẻ trứng vàng cho quan chức Nhà nước mà bên Việt Nam đã xuất hiện đầy rẫy như Phạm Nhật Vượng, Trịnh Văn Quyết, Vạn Thịnh Phát, Dũng Lò Vôi,... cho nên cánh tả nó khoái vì như vậy nó mới có được và điều khiển được đám tài phiệt bất lương, Big Pharma, Big Tech, Big truyền thông,...

+ Cánh tả muốn tăng thuế, đặc biệt là thuế đối với người giàu, một điều giới giàu lại rất thích trong thực tế vì thuế đó tuy đánh vào họ nhưng lại lấy một cách gián tiếp chủ yếu từ thành phần trung lưu và lại đi kèm các luật chống cạnh tranh tự do khác. Ngược lại Cánh hữu muốn giảm bớt thuế, là thứ đem lại sự công bằng cơ hội cho thành phần trung lưu và nghèo khổ vươn lên.

Tại sao? Tại vì Cánh tả sẽ lấy tiền thuế ném vào cái chủ nghĩa cào bằng như Đạo luật Obamacare, Đạo luật phá thai,... để dụ khị được đám đông thích "ngồi mát ăn bát vàng", lười biếng chỉ trông chờ vào tiền trợ cấp mà lực lượng này thì rất ngông cuồng, bất chấp vì miếng ăn họ sẽ làm tất cả theo lời kêu gọi của Cánh tả.

+ Cánh tả muốn tăng chi tiêu của chính phủ vào phúc lợi, chính sách xã hội và cơ sở hạ tầng. Cánh hữu muốn cắt giảm chi tiêu của chính phủ.
Tại sao? Tại vì bộ máy của cánh tả rất cồng kềnh với đa số là quan tham nên họ thích tăng chi tiêu của chính phủ.

+ Cánh tả muốn tăng lương tối thiểu. Cánh hữu phản đối tăng lương tối thiểu.
Tại sao? Tại vì khi tăng lương tối thiểu thì nó kéo theo hệ quả là tiền đóng các khoản bảo hiểm cũng tăng theo nhưng chất lượng bảo hiểm vẫn như lúc chưa tăng lương tối thiểu. Và còn rất nhiều hệ lụy khác nữa nhưng có một hệ lụy rõ ràng nhất là khi tăng lương tối thiểu nhưng năng suất lao động vẫn không tăng vì vẫn con người đó, dây chuyền sản xuất đó.

Để thích nghi với việc Nhà nước tăng lương tối thiểu thì các doanh nghiệp phải đưa ra các giải pháp như: đầu tư nâng cấp dây chuyền công nghệ, cắt giảm lao động, sa thải bớt công nhân,... và trong lúc doanh nghiệp bị đánh thuế cao hơn nhưng buộc phải trả lương tối thiểu cũng cao hơn nên nhiều chủ doanh nghiệp đóng cửa hoặc tháo chạy khỏi Nước Mỹ, dẫn đến nạn thất nghiệp tràn lan và lệ thuộc vào hàng hóa nhập cảng. Thất nghiệp cao thì Cánh tả càng có lợi vì các khoản trợ cấp thất nghiệp là quyền lực của Cánh tả mà người thất nghiệp phải cảm ơn rồi rít.

Còn nhiều lắm, tui sẽ viết tiếp để khi quý vị biết rõ sự khác biệt giữa Cánh tả do đảng Dân chủ làm đại diện và Cánh hữu do những người bảo thủ của Đảng Cộng hòa làm đại diện thì quý vị sẽ hiểu được tại sao hàng loạt chính sách dưới trào Mỹ cộng Joe Biden như nhập cư, tăng chi tiêu cho chính phủ, tăng thuế, tăng ngân khố quốc gia kỳ

lục lên mức dự kiến 3,5 ngàn tỷ Mỹ kim,... nhưng bị Cánh hữu bên Đảng Cộng hòa và những người Mỹ chọn chánh bên đảng Dân chủ cự tuyệt. Bởi vì bản chất của Cánh tả là chủ nghĩa cào bằng, là chủ nghĩa xã hội đem lại lợi ích cho khối xã hội chủ nghĩa được đảm đông với tư duy hưởng thụ cổ súy do họ yếu kém về năng lực tinh thần, sức khỏe và trí tuệ.

Tổng thống TRUMP là nền tảng của Cánh hữu, là chánh trị gia theo trường phái bảo thủ của Đảng Cộng hòa cho nên Ông bị phe Cánh tả và đám RINOS phản quốc đánh phá tung bừa nhờ lực lượng truyền thông chính thống của Cánh tả với sự tham gia của đám Vẹm kiêu vì miếng ăn bán rẻ lương tri, chúng mạnh hòng chửi bới Tổng thống TRUMP và những người ủng hộ Tổng thống TRUMP là ngu dốt, vô lương tâm nhưng bản chất của chúng mới thực sự là vô lương tâm, ngu dốt, máu nhiễm vi trùng chủ nghĩa xã hội quái thai./.

Tran Hung.

NGƯỜI VIỆT NÓI TIẾNG MỸ

Le Tu Ngoc

Cái tựa đề tôi chọn, đáng lẽ là HỌC TIẾNG MỸ. Nhưng cộng đồng mạng đang rất ồn ào về cái clip của chàng thanh niên Mỹ, Dan Hauer, nói về chuyện người Việt Nam nói Tiếng Mỹ, nên tôi đổi tựa cho nó “hợp thời trang”!

Cũng có vài người bạn đề nghị viết về đề tài này, nên tôi có thêm hứng thú, sẵn trón viết chơi. Cũng là viết chơi. Lúc nào cũng viết chơi cho đỡ buồn. Quý vị rảnh cũng đọc chơi. Thích thì like, không thích cũng đừng nhăn mặt mà dung nhan bớt tươi, vì tôi viết chơi, không phải như dân “pro” viết thiệt đâu.

Nhớ ngày đầu tiên đi làm cho tiệm Furniture của ông chủ người Việt. Điện thoại reng. Ông chủ bận, biểu tui nghe. Tui run thấy mồ to! Hổng biết khách gọi là ai? Khách

húp nước mắt, tui cóc ngán. Bắc, Trung, Nam, kê, chơi lảng! Nói tới khuya tui cũng đủ chữ nghĩa trong bụng để nói. Nhưng khách Mỹ thì mệt cảm canh rồi! Lúc đó lỗ tai tui thính như mèo, chuyển sang điếc ngắc! Còn cái miệng lạnh như bà bán cá, chuyển sang ngưng nghịu đót đát, nói chuyện kiểu ma-dzê-in VN, nói hông ai hiểu! Họ nói mình nghe không được đã đành. Mình nói họ cũng không lọt lỗ tai, mới chết! Buồn với bán cái nổi gì!

Đâu phải tui dở tiếng Mỹ. Từ Trung Học cho tới ĐH, tui đâu có thua cho ai. Hồi học Lasan Cần Thơ, môn Anh Văn tui chỉ thua cho thằng Trí, vì nó có đi học thêm ở Hội Việt Mỹ. Đọc thì giọng tui thua nó thiệt, nhưng văn phạm, nó không thắng tui đâu. Lúc thi, nó vẫn thua tui, vì đâu có ai chấm giọng đọc! Trong tất cả các giờ lớp, ông thầy không bao giờ quên kêu nó, tui, và vài đứa khác đọc cho cả lớp nghe. Hồi đó học sách English For Today của ông Lê Bá Kông.

Dạy kiểu VN thiệt là phản giáo dục: Những đứa dở bị cho ra rìa, vì thầy lúc nào cũng kêu mấy đứa giỏi đọc. Không phải chỉ Anh Văn, môn nào cũng vậy. Rốt cuộc đứa giỏi thì giỏi thêm, còn đứa dở, càng dở thêm! Dở mặc bậy, tiền, thầy cứ bỏ túi!

Lên ĐH năm 76, tui được “miễn” học English vì tui passed cái bài Kiểm trình độ Anh ngữ. Mấy bạn lớp TTK1, trường ĐH Cần Thơ chắc còn nhớ? Thời đó có lẽ họ cho rằng Anh ngữ không cần thiết, hay vì thù Mỹ, rồi thù luôn tiếng Mỹ, nên chả coi trọng Anh ngữ chút nào. Cũng có thể họ cho rằng chỉ cần tiếng Tàu và tiếng Nga là đủ rồi.

Họ quên rằng, tiếng Anh là ngôn ngữ quốc tế, dù là Nga hay Tàu, khi giao thương với thế giới đều phải dùng tiếng Anh. Sinh viên muốn nghiên cứu sách vở, mà tiếng anh bù trát, thì chỉ có ngáp ruồi! Tóm lại là những năm ĐH, tui hoàn toàn không học thêm được một chữ tiếng Anh nào cả. Vốn tui có, là từ Trung Học.

Sang trại ty nạn Phi, bà sơ Pascal cũng quăng cho cái Test. Tui passed ngon ơ, và được chọn làm English teacher, dạy cho mấy người học lớp vỡ lòng. Cũng oai phong lắm, vì có người gọi mình bằng thầy. Sau này sang Mỹ, tình cờ gặp nhau, họ cũng gọi tui là thầy. Tui chấp tay xá một cái: “Ở trại ty nạn, xít mù anh chợt mới lên ngôi vua! Sang đây, tui làm trò còn chưa xong! Xin bỏ chữ thầy làm phước, cho tui đỡ quê!” Cười.

Đúng vậy! Ngay ngày lên máy bay đi định cư, tui đã trở thành người điếc, bởi vì flight attendant là Mỹ thứ thiệt, da trắng, tóc vàng óng ả, mắt xanh lặc lìa. Cô ta nói mười chữ, tui nghe chưa được một chữ! Trời! Trời! Trời! Kêu trời không thấu!

Mười tám tháng ở Phi, tui nghe người Phi nói tiếng Anh, không mấy khó khăn, vì họ là dân Á Châu, nên cái giọng (accent) của họ khá gần gũi với âm điệu tiếng Việt mình. Thêm một lý do nữa khiến tui điếc thiệt, là vì ở VN người ta dạy phát âm theo giọng Ăng lê, còn Mỹ không chơi giọng này, nhất là dân miền Tây, như California. Thí dụ chữ bottom (đáy), giọng Anh đọc “bót-tum”, Mỹ chơi ác, đọc “bá-đum”! Điếc không?

Điếc chắc! Tui phiên âm kiểu Hai Lúa cho người đọc dễ hiểu, chớ không dùng phiên âm quốc tế ở đây cho nhứt đầu thêm. Quý vị English teachers loại gộc, xin tha mạng, đừng lỗi phải, tội nghiệp.

Quý vị thử nghe ông cựu Thủ Tướng Tony Blair, nữ hoàng Elizabeth, hay Thái tử Charles nói tiếng Anh, và nghe ông Trump nói tiếng Mỹ, coi có phải là khoảng cách thiên đàng xuống tận địa ngục không? Tôi ở Mỹ 35 năm, quên hết giọng Anh, nên ông Trump nói tui hiểu. Ba thánh kia nói giọng Áng lê 100%, hiểu chết liền! Thua đậm!

I'm sorry! What did you say?

Excuse me! What did you say?

I'm sorry! Could you please repeat one more time?

Đó là những câu tôi không ngừng miệng, hỏi lại người nói, khi đặt chân đến California, vì bị điếc nặng! Đi học ĐH Mỹ, tui lấy hết những lớp English đòi hỏi (English 1A). Văn phạm no problem at all. Đọc sách hiểu ngon lành. Trong lớp, thi viết tiếng Anh, tôi được điểm A rất thường. Tôi qualified để transfer lên University, để học thêm hai năm chót lấy bằng kỹ sư (Cử nhân). Chỉ có nghe và nói là mắc lầy!

Ở VN tôi chỉ học grammar, học vocabularies, nhưng chưa bao giờ được nghe người ngoại quốc nói. Càng không có cơ hội mặt đối mặt nói chuyện với người nói tiếng Mỹ thứ thiệt. Khi đụng thực tế, ngọng liền, còn nghe thì như vịt nghe sấm! Khi cần nói, phải lựa chữ, chia động từ, sắp xếp thứ tự cho đúng luật văn phạm, thì người nghe phải chờ tôi dài cần cõ, mình mới sắp xong một câu để nói! Khi nói, cứ cà lăm để câu giờ, vì sợ nói sai văn phạm, người ta cười thúi đầu!

Đó cũng chưa phải là cái trở ngại lớn nhất. Cái trở ngại lớn nhất làm cho người Mỹ không thể nào hiểu nổi khi nghe người Việt nói tiếng Mỹ, như chàng thanh niên Dan Hauer đã nhận xét, bao gồm ba điểm căn bản, mà chính bản thân tôi cũng vương vấp hằng ngày, khi nói chuyện với Mỹ: PHÁT ÂM, DẤU NHẤN, và ÂM CUỐI.

Nhiều người cho rằng GIỌNG NÓI (accent) cũng rất quan trọng. Tui nói không quan trọng chút nào cả. Giọng của VN, Tàu, Ấn, Phi, Đại Hàn, Mễ Tây Cơ, Iran, Pháp, ... không thành vấn đề. Chỉ cần họ phát âm trúng, nhấn trúng vần, không bỏ âm cuối, tôi bảo đảm người Mỹ sẽ hiểu dễ dàng.

1. PHÁT ÂM (pronunciation)

Thí dụ chữ like và lie. Người Việt làm biếng, chữ nào cũng phát âm “lai”. Chữ lawn và loan. Người Việt chơi một âm “loan” cho khoẻ! Không có người Mỹ nào hiểu, nếu bạn nói riêng từng chữ. Khi bạn nói nguyên câu, họ có thể đoán được. Thí dụ: I like to eat pizza. I told a lie to her. Lúc đó họ mới biết chữ “lai” đầu là like, còn “lai” sau là lie.

Một thí dụ khác. Tên TT Mỹ là Donald Trump, hay tiệm fast food Mac Donald. Bạn phát âm chữ Donald là “đá-nồ”, Mỹ hiểu liền. Bạn phát âm thành “đô-nan”, nó chấp tay xá bạn ngàn xá! Câu cơ kêu ông cố tổ sống dậy giúp, ông cũng không hiểu bạn nói “đô-nan” là cái quái gì hết!

Tiếng Việt mình cũng vậy. Phát âm trật, thì một là người nghe không hiểu, hai là họ sẽ hiểu ra nghĩa khác. “Tôi ăn cực khổ”: Chữ “cực” không hạ giọng của dấu nặng, mà lên giọng thành dấu sắc. Còn chữ “khổ” bỏ dấu ngang lưng chừng, thành “khô”, thì ra cái nghĩa gì? Thì “tôi ăn cực khô” chớ gì nữa! Đó, phát âm sai kết quả như vậy!

2. DẤU NHẤN:

Tiếng Anh là tiếng đa âm chứ không phải độc âm như tiếng Việt, tiếng Tàu. Nó phát âm cũng không có ngang phè như tiếng Pháp, mà có dấu nhấn rõ ràng ở âm chính. Lên xàng, xuống xề, như người ta ca vọng cổ vậy! Dấu nhấn vô cùng quan trọng. Bạn đặt dấu nhấn sai chỗ, bà cố tổ họ đội mồ sống dậy cũng chào thua!

Viết tới đây, tui lại nhớ một kỷ niệm về độc âm và đa âm hồi học Đại Học Mỹ. Khi nghe thầy giáo Mỹ điểm danh học sinh, khó mà nhịn cười. Cái tên Nguyễn Huy chẳng hạn. Thầy xưng tên: Ngủ-giền Hiu-ì! Cái tên tuyệt đẹp như vậy, mà thầy đọc là Ngủ-giền Hiu-ì!

Người nghe không biết thầy gọi tên mình, nên cứ ngồi trơ mắt mồm, không trả lời “yes, I’m here” như bao học sinh khác. Thầy đánh dấu “absent”, vắng mặt. Chờ hoài tới cuối, vẫn không thấy thầy gọi tên mình, nên anh chàng Huy phải giơ tay hỏi cho ra lẽ, tại sao tên mình vẫn không được gọi. Thầy hỏi:

- What’s your name?

- Nguyen Huy.

- Can you spell it, please.

Huy đánh vần từng chữ. Thầy giáo quả quyết:

- Yah! I did call “Ngủ-giền Hiu-ì” but no one answered, so I marked absent! How do you pronounce your name?

Huy ráng rặng tìm chữ nghĩa để giải thích cho thầy giáo Mỹ:

- Nguyễn sounds similar to “win”. Just one sound, not “Ngủ-giền”! My first name Huy, just like, ah, ah, ah, ... “Oui, in French” (anh ta tìm hoài không ra chữ nào có âm gần với tên Huy, nên phang đại chữ “Oui” trong tiếng Pháp vào), not like the name of Babe Huey in English! No matter how many consonants and vowels in a Vietnamese word, there is only one sound. It’s monosyllable teacher.....

Trở lại chuyện DẤU NHẤN. Tôi cho vài thí dụ:

* Chữ Donald, nhấn vần đầu, đọc là “đá-nồ”. Bạn nhấn vần hai, thành “đà-nố”, thì họ không thể hiểu “đà-nố” là gì. Cho dù bạn thêm chữ President ở đầu, đọc thành President Đà-nố, cũng chưa chắc họ đoán được bạn đang nói về ông TT của họ, hay TT nước “lạ”!

* Chữ Mc Donald cũng y vậy. Bạn nói với người Mỹ: “I will take you to “Mắc Đờ-ná” to eat Big Mac today.” Cho dù họ rất quen với món Big Mac của Mc Donald, tôi bảo đảm, họ cũng không thể đoán ra là bạn dẫn họ đi ăn Big Mac ở tiệm Mc Donald. Họ sẽ nghĩ: “Chà, có một tên Việt xỏ lá nào, mở tiệm fast food lấy tên là “Đờ-ná”, còn dám cả gan copy cái món Big Mac nổi tiếng của Mc Donald nữa!”

* Chữ water, bạn phải nhấn vần thứ nhất “wò-đờ”. Bạn nhấn vần thứ hai thành “wò-đớ”, nó tưởng bạn nói tiếng Miên!

* Chữ China, nhấn vần đầu: “chái-nà”. Bạn đọc thành “chài-ná”, nó tưởng bạn đang nói tới món ăn nào đó của VN!

3. ÂM CUỐI.

Cũng rất quan trọng. Bỏ âm cuối, họ cũng vô phương hiểu bạn. Thí dụ: I like it very much! Chữ like phải có âm “kờ” tận cùng. Đọc: “I lai-k-it!” Đọc nhanh sẽ thành

“I-lai-kit”. Chữ much cũng phải có âm “chờ” sau cùng. Cứ nói khơi khơi much thành “mát”, nó cũng vô phương hiểu bạn “mát” cái con khỉ khô gì!

Trở lại chuyện tôi bắt phone nghe Mỹ nói chuyện. Ông chủ nhìn là biết hết lục phủ ngũ tạng trong bụng tôi. Sau cú phone đó, ông khuyên tôi thế này:

- Em cứ mạnh dạn nói tá lả đi! Đừng có sợ họ cười. Tôi hỏi em: Khi em nghe một người Mỹ nói tiếng Việt, em có thấy là em thương họ, có cảm tình với họ tức thì không, cho dù họ nói trọ tre, sai tùm lum?

Người Mỹ cũng vậy. Khi họ nghe mình nói, dù sai, họ cũng không cười mình, ngược lại còn có cảm tình với mình hơn. Hãy bỏ cái thói quen sắp chữ trong đầu trước khi nói đi. Muốn nói được lưu loát, hãy chịu khó nghe tiếng Anh thường xuyên. Nghe là học. Nghe sẽ thấm vô đầu hồi nào không hay. Lúc nói, chữ nghĩa sẽ tự động trào ra, ...

Tôi nghe ông chủ khuyên, rồi liên tưởng đến một đứa bé tập nói. Cha mẹ của bé có dạy văn phạm cho nó hồi nào đâu? Cũng không dạy ngữ vựng luôn. Nó chỉ nghe người xung quanh nói. Nghe riết, trong năm đầu biết bẹ tiếng mẹ, tiếng cha. Năm thứ hai biết đòi ăn, đòi đồ chơi. Năm thứ ba, nói liu lo như sáo! Nghe người ta nói, là cách học nói hay nhất. Ông chủ nói không sai. Tôi tin ông.

Từ hôm đó, lên xe tôi mở radio nghe đài Mỹ, thay vì nghe Chế Linh rên rĩ! Cũng không nghe Hương Lan hát vọng cổ ngọt ngào, mùi mẫn đến rưng rún nữa! Mở đài talk show, chỉ có nói, nói, nói, rất ít khi chen nhạc vô. Ban đầu không nghe được gì hết. Họ nói nhanh, có khi dùng tiếng lóng, hay xài chữ nghĩa của nhiều lãnh vực khác nhau, hiểu sao nổi.

Về nhà, ăn cơm tối, mở TV nghe tin tức của CNN. Nó phát tin gần như 24hrs. Chán thì mở những talk show khác. Cứ nghe, nghe hoài, nghe riết nó vô đầu và vọt ra miệng một cách tự nhiên khi cần nói. Ông chủ là giáo sư dạy tiếng Anh ở Hội Việt Mỹ Sài Gòn ngày xưa. Tiếng Anh của ông chắc chắn giỏi hơn dân bản xứ không chịu đi học! Ông khuyên mình làm sao trật được.

Bây giờ có ai đó hỏi tôi học tiếng Anh cách nào cho hiệu quả, tôi sẽ nói y như sư phụ đã dạy. Học cách này, không cần vững văn phạm cũng nghe ngon lành và nói ào ào. Tôi còn nhớ khi qua trại tỵ nạn, có chơi thân với một ông bạn làm sở Mỹ (thợ điện). Chẳng bằng cấp, chẳng học hành gì, nhưng ông ta nói tiếng Anh như gió. Chỉ vì ông ta cả ngày nói chuyện với Mỹ, và rất bạo miệng. Vậy thôi.

Nói vậy cũng không có nghĩa là bỏ qua văn phạm. Khi cần viết một hợp đồng, một luận án, một lá thư, ... không có trình độ văn phạm, làm sao viết cho nổi?

Nên nhớ, đừng có sợ người ta cười mình nói sai. Nhìn cho kỹ đi, 90 triệu người Việt, có chắc là họ nói tiếng Việt, viết tiếng Việt trúng hết không? Cái ông Bộ Trưởng, hông phải Bộ đắp đường hay Bộ cấy lúa, là Bộ giáo dục, Bộ làm thầy đời dạy người ta học, còn nói ngọng, nói sai bét đó! Cùng là người Việt, nhưng người miền Nam nghe và hiểu được người Trung, như Quảng Nam, Quảng Ngãi, tui cùi rút móng! Bắc kỳ Hà Lộ hai lút, tui cũng thua sát ván! Bắc kỳ chín nút, vì ở trong Nam lâu, họ nói nhẹ hơn, tui còn hiểu được.

Tui chỉ đề cập chuyện dị biệt trong ngôn ngữ, chứ không có ý phân biệt vùng miền. Máy cha nội rau muống nuộc, hay máy ông ở xứ “chóa eng đoá”, làm ơn tha mạng! Đừng có nhảy dựng, rồi xung phong sấp lá cà, dùng chiến thuật “biển người”, nhào vô một lượt “đánh hội đồng” cái thằng cha nam kỳ giá sống này chi cho mệt. Đầu hàng trước, vậy được chưa?

Kể thêm cho quý vị nghe chơi vài chuyện có thiệt.

1. Ngày còn tiệm furniture, tui cũng nhiều lần khổ sở với mấy anh chở hàng từ miền Đông Bắc, Mỹ, như North Carolina, Boston,... Nghe phone, tưởng họ là Mỹ đen. Đến tiệm, té ra là Mỹ trắng rỗng. Họ nói giọng cứng ngắt, nặng nề, ảnh hưởng giọng Anh truyền thống. Dân Cali nói nhẹ nhàng, thoải mái, nếu không muốn nói là câu thả. Cũng giống như dân ba miền ở VN thôi.

2. Một hôm, có một cặp vợ chồng trẻ vô tiệm. Nghe họ xù xì một hồi, tui vẫn không hiểu họ nói tiếng nước nào. Tò mò, tui hỏi họ:

- Excuse me! What language are you guys speaking?

- We're speaking English?

Tui ngạc nhiên, nhưng nghĩ họ là người nước ngoài, nói tiếng Anh như một ngoại ngữ, nên tò mò hỏi thêm một câu nữa:

- So, where are you guys coming from?

- From London, England.

Tui bắt đầu cảm thấy hổ thẹn và sorry họ lia chia. Trời! Người Anh nói tiếng Anh mà mình tưởng họ từ hành tinh khác tới! Mình quê cơ, không phải là chuyện lớn, nhưng hỏi như vậy chạm tự ái họ (hurt their feeling), thì thật là vô cùng bất lịch sự! Tui giải thích cho họ: vì tui ở Cali quá lâu, ít khi được nghe giọng Anh chính tông, mong họ đừng giận. Tui “chà đập” dân Cali là ăn nói đót đát (broken English) quen rồi, nên không nghe ra giọng chính tông. Họ cười vui vẻ, thông cảm dễ dàng.

Đến Cali, bạn nên làm quen cách nói: I'm gonna go with you (I'm going to go with you), hay I wanna do (I want to do),... Mỹ đen ở thành phố Oakland thì chủ từ ngôi thứ ba số ít, trợ động từ “to do” nó không thêm chia cho mệt. Nó chơi luôn một phát “do” cho khoẻ, chứ không dùng “does” theo luật văn phạm. She don't love me anymore, thay vì she doesn't love me anymore....

3. Tui có bốn sui gia. Ông sui đầu tiên, người Việt gốc Hoa, dân Bạc Liêu, nói rành tiếng Việt, giọng y như người Việt. Ông Sui thứ hai, nam kỳ rất, nói chuyện y chang như tui, từ chữ nghĩa tới giọng điệu. Ông sui thứ ba, bắc kỳ 9 nút, nói gì tui cũng hiểu hết. Ông sui sau cùng, người Huế! Trục trục ở đây!

Bốn ông bà sui gia đều hiền lành, tử tế, thân thiện, dễ thương vô cùng. Dâu, rể, đứa nào cũng giống cha mẹ, cần cù như con kiến, hiền lành như củ khoai. Tui hên, kiếm được toàn là sui gia nói tiếng Việt, đỡ mệt hết sức. Đỡ thôi, chứ không phải khoẻ hoàn toàn! Với ông sui người Huế, tui hơi mệt một chút!

Sui gia thân lắm, nên tui nói chuyện xả láng, kiểu dân giá sống miền Tây. Có lần anh sui Huế ngồi nói chuyện, vui miệng, ổng kể về con dâu của ổng, tức là cô con gái út của tui. Anh sui nói:

- Stephanie nó ngoạn lăm. Vợ chồng tui nọi cại chị, nó cũng dạ.

Tui thọt ổng một câu cho dzui:

- Dạ là tại vì nó không hiểu anh chị nói cái gì hết ráo trội!
- Sao anh biết nó không hiểu?
- Nó nói với tui mà! Ngay cả thằng chồng nó, con trai anh đó, nói chuyện nó còn không hiểu hết, thì làm sao nó hiểu anh chị cho được! Tui còn hông hiểu nổi tiếng Huế, con gái tui cách gì mà nghe được tiếng Huế!

Sui gia tui cười khặc khặc với nhau. Dzô một hộp bia, tui nói tiếp với anh sui:
- Anh muốn cha con tui hiểu anh nói gì, thì từ nay, nhớ là tụi tui Nam Kỳ, anh nói giọng cho nhẹ một chút, nói chậm một chút, bằng không, thì con dâu cứ “dạ”, còn tui thì gật đầu cười trừ đó nghen!

Anh sui lại cười ra vẻ tâm đắc. Chưa hết chuyện sui gia của tui đâu. Ngày giỗ ở gia đình bên anh sui, tui có cảm tưởng mình đi lạc vô nước khác! Anh em, bà con, bạn bè, toàn người Huế. Họ rất thân thiện, dễ kết giao. Họ xúm nhau nói ran trời. Nổ còn hơn dân Nam Kỳ tụ tập nhậu nhẹt.

Tui vành lỗ tai, ráng nghe hết sức, mà thú thiệt, tui nghe tiếng Mỹ còn dễ hơn nghe tiếng Huế, rặt Huế của đất Thần Kinh! (Anh sui tui cũng là bạn trên FB, nhưng anh lo cày túi bụi, ít khi vô FB. Tui nói lên ổng, đừng có ai thèo lẻo đi méc ổng nghen! Khà! Khà!)

Tui người Việt. Vừa buông núm vú của má là nói tiếng Việt rồi. Còn coi trường tắm sông, đã bắt đầu viết tiếng Việt. Vậy mà “bại trận” với tiếng Việt! Tiếng Anh thua bao nhiêu keo cũng có gì lạ?

4. Một chuyện khác. Thầy cũ, một vị Linh mục từ VN sang ở nhà tôi. Ngài thấy tui coi TV, buột miệng hỏi:

- Anh ở đây lâu, chắc nghe tiếng Mỹ không sót chữ nào?

Tôi trả lời ngài:

- Dạ! Chửi lộn với Mỹ thì có thể con thảng! Nhưng coi TV, coi show, mười chữ nghe được 7, 8 là cùng. Những câu đơn giản, con nghe được hết. Dùng những từ chuyên môn của từng lãnh vực, con điếc liền!

Tiếng Việt mà người Việt còn thua. Cho nên, chẳng có gì phải xấu hổ hay mặc cảm khi nói sai tiếng Anh, vì nó không phải là tiếng mẹ đẻ. Nói sai, được Mỹ nó sửa dùm, phải đội ơn nó. Hà có gì phải hung hăng con cào cào, phản kháng loạn lên?

Người Việt có cái tật xấu, là không bao giờ biết phục thiện, sửa sai. Làm bậy, người ta nói tới, thì chuyện đầu tiên là chối cái đã. Khi người ta trưng ra đủ nhân chứng, vật chứng (put everything on the table), hết đường chối, thì quay sang đổ thừa: Tại thằng Tý, tại con Hợi, tại trời mưa, tại... đủ thứ!

Tôi yêu văn hoá Mỹ nhất ở chỗ: Lúc nào trên môi họ cũng có hai từ: Thank you và Sorry. Từ lớp Kindergarten, họ đã dạy con nít như vậy rồi.

Tui là người nhờ húp nước mắm mà lớn. Qua Mỹ vẫn ghiền ăn nước mắm. Ăn nước mắm nhiều nên cái lưỡi cứng đờ như con cá đem muối làm khô! Tiếng Anh nói cà trệt cà vuột, có gì lạ mà phải xấu hổ? Người Việt nói tiếng Việt sai, viết tiếng Việt sai mới quê chứ!

Tôi xa VN 37 năm, nhưng tôi vẫn có thể tự hào, vì tui vẫn nói và viết tiếng Việt khá trơn tru. Tiếng Anh dở ẹc, tui chịu mình dở. Không có gì phải mặc cảm hay què đạn! Người Mỹ mà không chịu học hành tới bến, thì họ nói và viết cũng trôi ời đất hời, sai tùm lum. Biểu họ viết, chưa chắc qua nổi một trang!

Đó! Nói vậy, để quý vị đừng bao giờ cho rằng tiếng Mỹ khó nói, khó nghe, khó học, và càng không nên mặc cảm. Nói để cầu tiến, để học hỏi. Đừng vì bị người ta sửa lưng nhẹ một cái, mà tự ái. Cám ơn họ còn hồng hết, tự ái con khi khô gì? Nên gọi thật nhiều những lời đội ơn tới chú bé Dan Hauer. Anh ta yêu VN lắm. Không yêu sao chịu học tiếng Việt. Anh ta nói tiếng Việt có khi còn hay hơn cả người Việt húp nước mắm.

Don't worry! Be happy!

#GOTA chia sẻ từ fb Peter Chánh Trần.

Nguồn:

<https://www.facebook.com/112987940070107/posts/134354664600101?sfns=mo>

Phải chăng chúng ta đang chứng kiến sự đại sụp đổ của Bắc Kinh?

John Mac Ghlionn (Biên dịch : Chánh Tín)

Các sĩ quan cảnh sát bán quân sự điều hành bên ngoài Tử Cấm Thành, gần Quảng trường Thiên An Môn ở Bắc Kinh.

Từ Evergrande đến tỷ lệ thất nghiệp gia tăng, mất điện, đến dân số già nhanh chóng, Trung cộng đang phải đối mặt với một kết cục sinh tồn. Việc các nhà ngoại giao “sói chiến” của Trung cộng, vẫn đang bận rộn tru tréo với thế giới, lo lắng là điều dễ hiểu. Có phải chúng ta đang chứng kiến “đại sụp đổ” của Bắc Kinh?

Vào giữa tháng Chín, tôi đã viết một bài viết hỏi rằng liệu Trung cộng có đang ở trong tình trạng suy tàn vĩnh viễn hay không. Câu trả lời vào thời điểm đó là có. Gần một tháng sau, câu trả lời vẫn như cũ.

Như ông William Pesek, một cộng tác viên cấp cao của Forbes, đã lưu ý gần đây, “màn kịch vỡ nợ” Evergrande của Trung cộng dường như là dấu hiệu của một sự bất ổn sâu sắc hơn đang bao trùm nền kinh tế Trung cộng. Theo Pesek, Trung Cộng đã cố gắng hết sức để che giấu “khoản nợ chính phủ địa phương đang gia tăng”. Tuy nhiên, bây giờ, mọi việc đã vỡ lở.

Những rắc rối về vụ vỡ nợ của Evergrande, theo lời của tác giả, “có vẻ giống như những cục than hồng nhỏ so với 8.2 nghìn tỷ USD các công cụ tài trợ của chính phủ địa phương trị giá [LGFV].” Evergrande, hiện là nhà phát triển bất động sản nổi tiếng (hoặc khét tiếng) nhất thế giới, đang bơi trong biển nợ, ở đâu đó trong vùng 300 tỷ USD.

Nếu chúng ta nhìn các vấn đề của Evergrande qua một lăng kính toàn cảnh, chúng ta sẽ thấy một bức tranh rõ ràng hơn nhiều. Theo Pesek, khoản nợ LGFV còn tồn đọng của Trung cộng “hiện chiếm khoảng 52% tổng sản phẩm quốc nội của Trung cộng, đứng đầu trong số nợ chính phủ đang tồn đọng.” Khi tăng trưởng GDP của Trung cộng tiếp tục sụt giảm, hy vọng thống trị thế giới của Bắc Kinh ngày càng trở nên khó xảy ra.

Tài tử Ryan Reynolds từng châm biếm rằng, “Bất kỳ loại khủng hoảng nào cũng có thể tốt. Nó đánh thức bạn”. Trung Cộng, không hâm mộ bộ phim “Deadpool” của Reynolds, chắc chắn là tỉnh táo, nhưng người ta cho rằng chế độ này còn lâu mới hạnh phúc. Rốt cuộc, người dân Trung cộng đã được bán đứng bằng một sự lừa dối.

Trong nhiều năm, Trung Cộng đã hứa hẹn với công dân của mình rằng sự thịnh vượng tăng trưởng, và một tương lai đầy thắng lợi. Người dân đã được nói rằng, “Cùng nhau, chúng ta có thể chinh phục thế giới.” Đó là từ ngữ cực kỳ rẻ mạt như chúng ta đều biết.

‘Nhà xưởng của thế giới’ sắp đóng cửa?

Trong một bài báo gần đây của Project Syndicate, Giáo sư Kenneth Rogoff từ Đại học Harvard, cho rằng thách thức lớn nhất mà các nhà hoạch định chính sách của Trung Cộng phải đối mặt liên quan đến việc tái cân bằng một nền kinh tế “đã phụ thuộc quá lâu vào lĩnh vực bất động sản.”

Ông Stephen S. Roach của Đại học Yale cũng bày tỏ một số lo ngại. Theo ông Roach, chiến dịch trấn áp theo quy định của nhà lãnh đạo Trung cộng Tập Cận Bình, vốn gắn liền với ý tưởng xã hội chủ nghĩa của Trung Cộng về “sự thịnh vượng chung”, sẽ chỉ nhằm “khuất phục hoạt động kinh doanh vốn là chìa khóa cho sự năng động của khu vực tư nhân của Trung cộng.”

Ông Raghuram G. Rajan của Đại học Chicago đã đồng ý, cảnh báo rằng “sự thiếu kiểm tra và cân bằng chính trị” của Trung Cộng chỉ làm tăng thêm “nguy cơ rằng đàn áp kinh doanh của ông Tập có thể đi quá xa.”

Một khu phức hợp nhà ở của nhà phát triển bất động sản Trung cộng Evergrande ở Hoài Nam, phía đông tỉnh Giang Tô, Trung cộng, hôm 17/09/2021.

Ba người nêu trên đều có một số quan điểm hợp lý. Rất lâu trước khi ông Tập có những lời kêu gọi liên tục mở ra kỷ nguyên “thịnh vượng chung”, Trung Cộng đã bận rộn sắp xếp lại các ghế ngồi trên boong khi con tàu Titanic ngập đầy nước.

Năm ngoái, theo báo cáo, khoảng 80 triệu người ở Trung cộng không có việc làm. Đó là gần một phần tư dân số Hoa Kỳ. Trong nhiều năm, tỷ lệ thất nghiệp chính thức của Trung cộng có vẻ tương đối ổn định, nhưng năm qua đã chứng kiến số liệu thống kê tăng đột biến đáng kể.

Ngày nay, trong số lao động trẻ của quốc gia, tỷ lệ thất nghiệp là 15.3%. Khi Trung Cộng tiếp tục tự bắn vào chân mình, người dân Trung cộng, đặc biệt là các công dân trẻ tuổi, phải trả giá đắt nhất có thể tưởng tượng được. Một quốc gia mang lại ít hy vọng cho người dân cũng mang lại rất ít việc làm.

Không có gì đáng ngạc nhiên khi thiếu việc làm lại dẫn đến thiếu tiền; thiếu tiền dẫn đến thiếu cơ hội, kể cả cơ hội tìm được bạn đời. Đối với cả quốc gia này, một quả bom hẹn giờ nhân khẩu học sắp phát nổ trong một tương lai không xa.

Theo những phát hiện gần đây, 18% dân số Trung cộng là trên 60 tuổi; chỉ có 17% dân số cả nước dưới 17 tuổi. Nói cách khác, theo báo cáo của tờ Daily Mail của Anh Quốc, tỷ lệ tử vong của Trung cộng rất có khả năng “vượt quá tỷ lệ sinh trong nhiều năm tới, trừ khi những người trẻ tuổi bắt đầu tạo ra những gia đình đặc biệt lớn.”

Chi phí sinh hoạt ở Trung cộng đang tăng lên nhanh chóng khiến cho các vấn đề trở nên trầm trọng hơn, – những dấu hiệu đáng ngại. Khi Trung cộng ngày càng trở nên không có khả năng chi trả, đặc biệt là đối với những người thất nghiệp, kế hoạch hóa gia đình đã phải lùi bước.

Ông Winston Churchill đã từng nói, “Đừng bao giờ lãng phí một cuộc khủng hoảng tốt.” Trung Cộng, rõ ràng đã hiểu sai câu ngạn ngữ cũ, đã đi quá xa để tạo ra những cuộc khủng hoảng hơn nữa. Một cách ngụ ý hay rõ ràng, những kết thúc không tốt đẹp thường được liên kết với bóng tối.

Vậy thì thật trùng hợp biết bao, khi Trung cộng gần đây đang phải vật lộn với tình trạng thiếu điện và mất điện. Đất nước đang rất cần than. Úc có rất nhiều thứ đó. Chỉ có một vấn đề và là một vấn đề khá lớn: Cầu nối ngoại giao giữa Bắc Kinh và Canberra đã bị phá bỏ.

Căng thẳng địa chính trị với Úc đang ở mức cao nhất mọi thời đại. Ai là người có lỗi cho sự đổ vỡ trong quan hệ này?

Sự hiếu chiến và gian dối của Trung Cộng đã khiến Trung cộng rơi vào thế bí. Nói chính xác hơn, Đảng đã đẩy Trung cộng vào một cái hố có vẻ ngày càng khó thoát ra. Nếu chúng ta đang chứng kiến “sự sụp đổ vĩ đại” của Bắc Kinh, thì điều quan trọng là phải nhớ ai đã dàn dựng toàn bộ sự việc – những người được cho là bậc thầy ở thủ đô của Trung cộng.

Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc
---o0o---

ĐƠN ĐỀ NGHỊ
(V/v giải quyết thôi việc theo luật định)

Gửi: - BGH Trường tiểu học An Lợi
- Phòng Giáo Dục & Đào Tạo huyện Long Thành

Tôi, Lê Trần Ngọc Sơn, sinh năm 1971
CMND số: [redacted], cấp ngày 17/05/2014
Địa chỉ: tổ [redacted] Long Thành, Đồng Nai.

Hiện là giáo viên giảng dạy bộ môn Tiếng Anh tại Trường tiểu học An Lợi, xã An Phước, Long Thành.
Năm vào ngành: 27/08/1997

Nay tôi làm đơn này đề nghị các cấp thẩm quyền giải quyết cho tôi thôi việc từ ngày 01/11/2021 theo chế độ thôi việc hiện hành.

Lý do: công tác trong một cơ sở giáo dục nhưng có quá nhiều điều phi giáo dục, tóm nhất là vấn nạn dôi thừa, tôi cảm thấy mình không phù hợp nên nghỉ.

Đề nghị các cấp giải quyết theo nguyện vọng.

Long Thành, ngày 06 tháng 10 năm 2021

Qua xem xét đơn của ông
Lê Trần Ngọc Sơn, giáo viên trường
TH An Lợi. Trường TH An Lợi chấp thuận
cho ông Sơn nghỉ việc theo nguyện vọng.
Kể toán liên hệ với các cơ quan có
thẩm quyền để giải quyết chế độ chính
sách cho ông Sơn.

Người làm đơn

Lê Trần Ngọc Sơn

An Phước, ngày 10 tháng 10 năm 2021.

Hieu Trung

Nguyễn Thanh Tùng

